

“Mám rád iné témy – baví ma navrhovať stavby, ktoré nie sú v učebniciach typológie.”
Pavel Kosnáč

Pavel Kosnáč: 30 rokov tvorby

TEXT: ĽUBICA FÁBRI, FOTO: ARCHÍV KOSI ARCHITEKTI, www.kosi.sk

do konca sám. Vždy som preto robil rád aj súťaže a som hrdý, že mám práve zo súťaží viaceré ocenenia. Je pravdou, že teraz súťažíme menej, lebo máme dosť zákaziek, ktoré ma vyťažujú. Na druhej strane je na Slovensku málo zaujímavých súťaží, ktoré by boli pre mňa skutočnou výzvou – určite by som sa rád znova nejakej zúčastnil...

Ako získavaš klienta pre svoje riešenie, ako ho presvedčíš o správnosti tvojho konceptu?

Dnes som v štádiu, keď väčšinou klienti chodia za mnou. Keď si ma investor ako architekta vybral, väčšinou akceptuje môj návrh. Niekedy to býva samozrejme ťažké, najmä ak klienti nie celkom vedia, čo vlastne chcú... Naučil som sa, že treba robiť najviac dve alternatívne riešenia návrhu – viac ich zásadne nerobíme. Lebo ak ich urobíš viac, investor potom hľadá zlepenec zo všetkých, ktoré má pred sebou, a už to smeruje k paškvilu...

Tridsať rokov tvorby... Čo po toľkých rokoch považuješ za svoj najväčší úspech?

Luxus odmietnuť zákazku. Finále mojej profesionálnej dráhy sa dostalo do štádia, keď si môžem dovoliť klientovi povedať nie. Napríklad, keď príde s témou, s ktorou vnútorne nesúhlasím a viem, že by ma vec ani nebavila, ani neuspokojila. Myslím, že profesia architekta je o tom, že ju robíme pre-

Na tvojej aktuálnej výstave ma milo prekvapilo veľa modelov. Sú dôležité?

Pre mňa je model veľmi dôležitý – bez ohľadu na to, či ho klient požaduje alebo nie. Model robím pri väčšine projektov predovšetkým kvôli sebe. Keď som bol začínajúcim architektom, vyrábal som modely sám a bol som v tom celkom dobrý. Keď moje výtvary videli starší kolegovia, nechali si u mňa spraviť modely k svojim projektom – napríklad Ivan Matušík. Dnes je to tak, že 90% našich modelov si klienti kúpia. Model je pre mňa dosť podstatný, pretože podľa neho robíme korektúry v projekte – väčšinou nebyvajú síce veľké, ale moja skúsenosť je, že práve model mi poskytne korektný obraz o proporciách a hmotách. Je dôležité, aby architekt vedel skorigovať svoj návrh – na to slúži práve model.

Ktorá oblasť tvorby je ti najmilšia a prečo?

Asi rodinná vila, pretože každá je pre mňa bombónik. Pri rodinnom dome musí architekt rešpektovať individuálne požiadavky investora a jeho rodiny. Preto je každá vila originál, na ktorom ma baví dotvárať s investorom detaily podľa jeho potrieb. A mám aj zásadu, že v každej takejto stavbe rátam už dopredu s umiestnením výtvarného diela – či v interiéri alebo v exteriéri. Vopred plánujem miesto na sochu, objekt, obraz – buď niku, výklenok vnútri stavby, alebo miesto v rámci vonkajšej úpravy objektu. Rád spolupracujem s výtvarníkmi a mám medzi nimi veľa priateľov. Výtvarné dielo dodáva architektúre niečo „viac“... No a potom ma veľmi baví ešte aj „iné témy“ – navrhovať stavby, ktoré nenájdeš v učebnici typológie. Teším sa z tém, ktoré sú atypické – napríklad štadión pre súkromnú hokejovú školu, na ktorom aktuálne pracujem, alebo sídlo TANAP-u, kde pre mňa bolo výzvou zasadiť objekt do špecifického prostredia... Práve stavby, ktorými sa človek musí „prehrýzť“ od začiatku až

dovšetkým z lásky, a až potom pre peniaze. Viac ráz sa mi stalo, že som pri projekte bol ochotný ísť do straty, lebo to bola moja „srdcovka“ – napríklad momentálne multifunkčný štadión, ktorého projekt dosiaľ financujem sám. Keď si to zainvestujem, bude to, ako si to ja predstavujem – a to má pre mňa najvyššiu hodnotu.

Máš ešte nejaký sen?

Sny som si už splnil všetky... Navrhoval som od verejného domu po kostol prakticky všetko. Dvakrát som sa oženil, som otcou piatich detí, precestoval som pomerne slušnú časť sveta, žijem stále naplno a stále robím prácu, ktorá ma baví... Svojim študentom hovorievam: Vybrali ste si nádherné povolanie, pretože až raz v ňom budete dobrí, bude vás živiť to, čo robíte s láskou, a to nemá na svete veľa ľudí... Keď som ako architekt začínal, mojím snom bolo, zarobiť si na motoriku Harley Davidson a na Aston Martin – a dnes ich mám.

Akú hudbu rád počúvaš?

Mám rád Briana Adamsa a stanicu Jemné melódie.

Pavel Kosnáč (1954) vyštudoval na Fakulte architektúry SVŠT v Bratislave (1980). Po skončení štúdia pracoval ako projektant v Energoprojekte v Bratislave. Od roku 1981 pôsobí ako pedagóg na Fakulte architektúry STU v Bratislave. V roku 1985 založil vlastný ateliér. Zameriava sa na komplexnú tvorbu architektúry a interiérov, v minulosti sa intenzívne venoval aj návrhom dizajnu. V tvorbe vyznáva princíp syntézy všetkých prvkov diela – od exteriéru cez objekt po interiér a detail v ňom. Je autorom mestských víl, interiérov značkových predajní, reštaurácií či bánk, obytných súborov, rôznych občianskych stavieb ako aj urbanistických štúdií. Aktuálne predstavil výber zo svojej tvorby na výstave „30 rokov tvorby – 30 projektov“, ktorá sa konala v Galérii SAS a následne na FA STU v Bratislave.

4

5

6

7

- 1) **Hotel s heliportom**, Senec, štúdio, 2008
- 2) **Víkendový dom**, Rovinka, realizácia, 2009
- 3) **Obytný súbor Romance II.**, Uhřetěves, Praha (spolupráca: Petr Kolář, Aleš Lapka, ADR Praha), 2009
- 4) **Vila Diplomat**, Bratislava, realizácia, 2010
- 5) **Hokejová hala v Senci**, štúdio, 2008
- 6) **Red Café 3**, Bratislava, interiéry, 2008 – 2009
- 7) **Vila Klenová**, Bratislava, realizácia, 2010

Autorstvo všetkých zobrazených diel (ak nie je uvedené inak): autor: Pavel Kosnáč, spoluautor: Katarína Kosnáčová a kolektív ateliéru Kosi Bratislava